

har fastslaaet, Ulemper, man kender, da de stamme fra en i Henshold til denne Opfattelse urokkelig Fastholden af de een Gang dannede Valgkredse, uanset de senere indtraadte store Forandringer i disses Indvaanerantal. Klagerne over disse Ulemper have ogsaa været høihjdie nok og ere særlig gaaede ud paa: 1) Købstadbefolkningens Forurettelse ved den bestaaende Valgkredsinddeling og 2) Valgkredsenes saa overordentlig forskellige Størrelse.

Mindretallet indrømmer gerne, at ingen af disse Anker i og for sig kunne betegnes som ugrundede; men hvad den første angaar, maa det vel anses som erkendt af alle, at denne Forurettelse ligger i selve Grundloven og var til Stede allerede ved dens Givelse, endog fuldt bevidst til Stede, idet Grundlovgiverne fremfor alt vilde undgaa en Folkerepræsentation, sammensat efter Stænder. Ganske vist har den da stete Forurettelse af Købstadbefolkningen i Tidernes Løb vokset sig større og større, og intet kunde være naturligere og billigere, end at gøre denne Uret god igen ved en Grundlovsændring, hvortil Mindretallet med Glæde skulde medvirke; thi kun igennem en Forandring i Grundloven og ikke igennem det foreliggende Lovforslag (end mindre igennem Forslag) kan der øves en nogenlunde tilfredsstillende Retfærdighed mod den hele Købstadbefolkning. En saadan Retfærdighed vilde jo nemlig paa ingen Maade kunne naas ad anden Vej end den, at lade Købstadbefolkningen vælge for sig, hvad der selvfølgelig kan lade sig udføre under forskellige Former, rimeligst vel dog igennem indirekte Valg, et System, der jo atter kunde suppleres med, at Valgmændene, selv valgte efter Forholdstalsmetoden, atter valgte Folketingsmænd efter samme System. Hverten Lovforslaget, som det foreligger eller som det efter Flertallets Ændringsforslag vil blive modificeret, over en saadan Retfærdighed mod Købstadbefolkningen, idet der i begge Tilfælde kun tages Hensyn til Kjøbenhavns og de store Byers, medens saa

godt som alle Landets mindre Købstæder herefter som før ville være sammenkoblede med Landdistrikter, hvis økonomiske og politiske Interesser som oftest staa i bestemt Modstrid med Købstædernes, og hvis Vælgertal er saa stort, at de i Reglen kunde afgøre Valget, hvorved Købstadbefolkningens Valgret indskrænkes til en ren nominel, savnende al reel Betydning. Mindretallet erkender den Forurettelse, der her igennem tilføjes en stor og vigtig Samfundsklasse, er villig til at hæve den og finder det usforvarligt, naar det, som her, foreligger et saa omfattende Spørgsmaal som en Omordning af Folketingsvalgkredsene, at man da lader alt Hensyn til det store Tal af Landets smaa Købstæder ganske ude af Betragtning, saa meget usforvarligere finder Mindretallet, som det er en Forurettelse af en anderledes indgribende Natur end den, der f. Eks. for Kjøbenhavns Vedkommende i saa høje Toner ankes over, hvor Klagerne kun gaa ud paa, at Hovedstaden i Forhold til sit Indvaanerantal ikke kan vælge Repræsentanter nok, men hvilken Forstel er der ikke mellem to Begreber — „ikke nok“ — og „flet ingen“? Hvorledes kan man derfor tænke paa at hæve den forholdsvis mindre Forurettelse og lade den langt større aldeles uændret? Mindretallet kan i det mindste ikke være med til en Ordning af en saadan Natur og kan det saa meget mindre, som det anser Hovedstadens Klage over en for faatallig Repræsentation i Folketinget for lidet svarende til det virkelige Forhold, i hvilken Henseende maa henvises til, at af Folketingsets 102 Medlemmer høre ikke mindre end 35 hjemme i Hovedstaden, og medens mange af de i andre Kredse valgte indtage en fremragende Stilling som Kjøbenhavnske Borgere, der paa den virksomste Maade deltage i Ledelsen af Stadens Kommunalvæsen og i andre specifikt Kjøbenhavnske Foretagender, maa de øvrige vistnok ogsaa antages saaledes paavirkede af deres daglige Omgivelser og af den hele aandelige Hovedstadssatmosfære, hvori de leve, at de — mer